Р Е Ш Е Н И Е
№ 43322

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 47 състав,** в публично заседание на 13.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9241** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Д. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Х., срещу РЕШЕНИЕ № 1200 от 29.06.2026г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС), с което по чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението -се моли същата да бъде уважена. Визира се, че административният орган не е изпълнил указанията, дадени с Решение № 25589 от 28.07.2025г. по адм. дело № 4452/2025г. по описа на Административен съд София-град, относно предоставянето на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Визира се, че не е извършен задълбочен анализ на фактите относно страната му по произход, както и не е обсъдена в цялост бежанската му история. Конкретно се сочи, че той и съпругата му са получавали заплахи за живота си, от доведения й баща и от неизвестни лица, вкл. и посредством съобщения адресирани до свещеник, през whats app, които продължавали и до сега. В следствие на това, докато живеели в Х., били принудени непрекъснато да сменят местоположението си като дори и близките им не знаели къде се намират. Излага се, че поради политическата криза и затварянето на международното летище Х. била блокирана, което възпрепятствало завръщането им в страната. Прави се оплакване от липсата на задълбочен анализ на актуалната обстановка в Х., характеризираща се с насилие от страна на въоръжени банди, политическа нестабилност и хуманитарна криза. В подкрепа на изложеното се позовава и на редица статии, съдържащи информация в този смисъл. Оспорва се и преценката на

административния орган относно липсата на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, като се поддържа, че при евентуално завръщане в страната си по произход живота и сигурността му ще бъдат изложени на реална опасност. Позовава се на чл.15, б.в) от Директива 2011/95 и съдебна практика на СЕС. Счита, че при евентуалното му завръщане в Х. ще е в нарушение на принципа „non-refoulement“ (забрана за връщане), уреден в чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.4, ал.3 от ЗУБ. Изтъква се, че той и семейството му се чувстват сигурни в Б. и биха могли да се интегрират в обществото, както и че работи на трудов договор без прекъсване от 01.07.2025 г. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.
В съдебно заседание Д. Ф. се явява лично и чрез адвокат Д., поддържа жалбата. Излага становище, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Оспорва изводите на административния орган за липса на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Позовава се на представените по делото доказателства, съгласно които обстановката в Х. не се е подобрила, дори се е влошила. Сочи, че летищата в страната са блокирани, както и че продължават отправяните към него заплахи, които се потвърждавали от писмото на свещеник М., поради което следва да се предостави хуманитарен статут.
Жалбоподателят (лично), в съдебно заседание от 13.10.2026 г. обяснява, че проблемите му в Х. се дължат не само на общата обстановка, но и на заплахите от доведения баща на съпругата му Д. М. -Д.. Твърди, че същият имал влияние в полицията, поради което подадената срещу него жалба в полицията в Х. и преписката по нея изчезнали. Впоследствие той и неговите хора продължавали да ги издирват, за да ги накажат и убият. Разказва, че заедно със съпругата си участват в хуманитарна програма „Б.“, както и че от 2023г. негови песни се разпространяват в интернет.
Ответната страна, чрез юрк. Г. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Поддържа становището, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на председателя на ДАБ -МС, че не са налице предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Посочва, че при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и че след връщането на преписката административният орган е извършил нова преценка на заявените обстоятелства, както и е изследвал актуалната информация за страната на произход. Счита, че твърденията за лични заплахи не са подкрепени с достатъчно доказателства, а общата обстановка в Х. сама по себе си не обуславя предоставяне на хуманитарен статут.
По делото са представени писмени бележки на л. 92 и сл. от процесуален представител на ДАБ -Г., с които поддържат становището си за неоснователност на жалбата. Сочи, че административният орган е изпълнил указанията дадени с предходните съдебни решения, извършил е нова, мотивирана и индивидуална преценка на заявените обстоятелства, включително е анализирана и актуалната информация за обстановката в Х.. Поддържа, че твърденията за отправени лични заплахи не са подкрепени с достатъчно доказателства, а политическата нестабилност, дейността на въоръжени групировки и хуманитарната обстановка в страната не обуславят наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Допълнено е, че трудовата заетост и социалната интеграция на жалбоподателя не представляват самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут. Моли се жалбата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбата е в срок от 22.07.2026г. по отношение на връчване от 08.07.2026г., от страна с правен

интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.
Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:
Производството за закрила е започнало по молба вх.№ ОК-13-835 от 20.05.2024г. на РПЦ -гр. С. до председателя на ДАБ при МС от Д. Ф. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място] дьо Пе, Х., гражданин на Х., народност-хаитянин, религиозна принадлежност - християнин-католик, семейно положение -женен, с лични данни установени с въз основа на представен хаитянски национален паспорт. Представени са и копие на документ, издаден от посолството на Х. във Франция и копие на лична харта, издадена от Х., фотокопие на шофьорска книжка, удостоверение за регистрация на религиозен брак.
В Р. Б. чуждият гражданин е пристигнал заедно със съпругата си Д. М., ЛНЧ [ЕГН] и брат си Д. К., ЛНЧ [ЕГН].
Визирано е, че за първи път гражданинът на Х. е подал до председателя на ДАБ при МС молба с вх. № ОК-13-835/20.05.2024г. на РПЦ-С. за предоставяне на международна закрила в Р. Б., като по същата с Решение № УП-ОК7 от 06.06.2024г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена като неоснователна. Решението е обжалвано пред Административен съд София-град, който с Решение № 16160 от 05.09.2024 г. по адм. дело № 7171/2024г. е отменил същото в частта, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут, като административната преписка е изпратена на председателя на ДАБ при МС за ново произнасяне в тази част.
С Решение № 3042 от 10.04.2025г. на председателя на ДАБ при МС за втори път е отказано предоставяне на хуманитарен статут. С Решение № 25589 от 28.07.2025 г. по адм. дело № 4452/2025 г., 69 състав на АССГ е отменил решението в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, като е върнал преписката за ново произнасяне в тази част и е отхвърлил оспорването в останалата част.
При последващото разглеждане на молбата е постановено оспореното Решение № 1200 от 29.06.2026 г. на председателя на ДАБ при МС, с което отново е отказано предоставяне на хуманитарен статут на Д. Ф..
В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила -предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.6 от протокол с рег. № УП-23484/20.05.2024г. (л.15 и сл. от делото). Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю на 20.05.2024г., Д. Ф. твърди, че е напуснал Х. на 04 или 05.02.2024г., след което заедно със съпругата си и брат си е заминал легално за К., откъдето на 19.02.2024г. отпътували за Р. Б.. Разказва, че е пристигнал в Б. на 20.02.2024г. със самолет, с българска виза, издадена от Посолството на Р. Б. в Х. - К.. Дошъл е в страната по покана на Франкофонския университет за участие в церемония по връчване на дипломата му, като е пояснил, че преди това през 2020г. и 2021г. е следвал магистратура в Б.. По време на интервюто сочи, че през 2016г. -2017г. е завършил психология в Х. и магистратура по стопанско управление в Б.. Съобщава, че в страната си по произход е работил като психолог, като е предоставял частни консултации. За последно е живял в [населено място] о П., а в Х. са останали майка му, брат му и двете му сестри. Разказва, че преди пристигането си в Б. заедно със съпругата си и брат си са направили опити да продължат обучението си в К. и Ш., но им е било отказано. Споделя, че от месец март 2023г. участвали в хуманитарна програма на САЩ, по която очаквали отговор за заминаване. Докато пребивавали в Б. обстановката в Х. се е влошила и всички полети били преустановени, а летището било превзето от въоръжени цивилни лица, поради което не можели да се завърнат в страната си. Също така твърди, че има негови песни с политическо

съдържание, които са срещу управлението на страната. Последните били разпространявани в интернет, включително в YouTube, като брат му участвал в тяхното записване и разпространение. Разказва, че е започнал да се занимава с музика през 2007г., а през 2014г. - 2015г. започнал да изпълнява песни с критично съдържание към властите. Сочи, че през месец януари 2023г. е получавал анонимни заплахи по телефона, че ако продължава да изпълнява и разпространява подобни песни, ще бъде убит, като заплахите продължили до напускането му на Х.. Споделя, че брат му също получавал смъртни заплахи по телефона и електронната поща, а съпругата му била заплашвана заради неговата дейност, както и поради конфликт с втория ѝ баща, който се опитал да изнасили нея и по-малката ѝ сестра. Пояснява, че не е потърсил помощ от властите във връзка с отправените заплахи, защото били анонимни. В тази връзка били принудени в продължение на една година да се местят да живеят на различни места в [населено място] о П. като дори близките им не знаели къде се намират.

Д. Ф. е посочил пред административния орган, видно от протокола за проведено интервю, че не е членувал в политическа партия или организация, но през 2015г. е подкрепял кандидат на партията „Е. Х.“. Не е имал проблеми с официалните власти в страната си по произход, не е бил арестуван, съден или осъждан, както и не му е оказвано физическо насилие, а единствено е получавал устни заплахи по телефона от непознати лица. Не е имал проблеми поради етническата си принадлежност и католическата си религия. Не е членувал във въоръжена групировка или формирование. Като конкретна причина за напускането на страната си по произход е посочил получената покана за участие в церемонията по връчване на дипломата му, като пояснил, че не може да се завърне поради създалата се обстановка в страната, затворените летища, присъствието на въоръжени лица и отправяните в миналото заплахи. Декларирал е, че желае да получи закрила в Б., за да може да живее свободно, без да се крие постоянно.

С кандидата за закрила при спазване на разписаните в горепосочените разпоредби правила -предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, видно от положения подпис на стр.8 от протокол с рег. № УП-23484/17.02.2025г. Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю на 17.02.2025г., Д. Ф. разказва, че от раждането си до 2008г. е живял в [населено място] Пе, Х., след което заминал да следва в столицата П. о П.. През месец ноември 2019г. заедно със съпругата си заминали за Д. република, където останали до месец юли 2020г. Обяснява, че от 2021г. до началото на 2022г. е живял в [населено място] Пе, а след това до напускането на страната през месец февруари 2024г. е пребивавал в столицата П. о П., [община], [улица]. В родния му град живеят майка му, двете му сестри и двамата му братя, като по-голямата му сестра работела като счетоводител и издържала семейството. По време на това интервю кандидатът споделя по-подробно за отправяните заплахи към тях двамата, за които е съобщил и при първото интервю. Твърди, че вторият съпруг на майката на жена му, който не бил неин баща, се е опитвал да я изнасили, а след като тя се омъжила за него, изнасилил по-малката ѝ сестра. Сочи, че съпругата му е подала сигнал в полицията, но преписката по случая била изгубена и нищо не се е случило. След тази случка започнали заплахи към съпругата му, защото го издала, към свещеника, който ги приел в манастира, както и към него, тъй като защитавал жена си. Пояснява, че заплахите започнали още през 2019г., като след сключването на брака им през м. октомври същата година били отправяни и към него. Разказва, че свещеникът ги посъветвал да заминат за С. Д. в Д. република, за да се спасят от този мъж. Докато пребивавали там получил разрешение да следва в Б., поради което заминал, а съпругата си изпратил при майка си в Х., където била нападната и пребита от близки на мъжа, който я заплашвал и докато била бременна. Съобщава, че във връзка с нападението се обърнали за съдействие към свещеника, който се свързал с полицията, но не получили

информация за предприетите действия. Допълва, че е представил писмена кореспонденция чрез Whats app между отец Л. М. и неизвестни лица, в която се съдържали заплахи към съпругата му. От 2023г. заплахите били отправяни чрез съобщения до свещеника, докато преди това били директни. Сочи, че поради отправяните заплахи не можели да живеят нормално и спокойно, не можел да работи, а съпругата му прекъснала обучението си. Постоянно си стояли вкъщи и не излизали. Пояснява, че откакто пребивават в Б., не са получавали заплахи от същите лица и че заради разстоянието нямало как да им навредят. На поставен въпрос защо при първото интервю от 20.05.2024г. не е разказал за тези обстоятелства, кандидатът е обяснил, че тогава не е ставало въпрос да остават в Б., тъй като били пристигнали по повод дипломирането му. Посочва, че били включени в хуманитарната програма на САЩ, за която е разказал при първото интервю, и очаквали да получат покана за заминаване. Междувременно всички полети до Х. били преустановени и нямали възможност да се завърнат в родината си. Сочи, че след като разбрали, че не могат да заминат за САЩ, потърсили съдействие за подаване на молба за международна закрила в Б..

В отговор на зададен въпрос относно обстановката в страната му по произход твърди, че след убийството на президента на Х. през 2021г. настъпило пълно безвластие и произвол. В страната действали въоръжени групировки, които се сражавали помежду си и се опитвали да завземат различни части от територията ѝ. Имало насилие срещу цивилното население, включително за нахлуване на въоръжени лица в църква и убийства на граждани, а столицата П. о П. била превзета от въоръжени банди и там нямало никаква сигурност. Съобщава, че поддържа връзка с близките си в Х., които не смеели да излизат по улиците. Иначе в родния му [населено място] Пе положението било по-спокойно и хората можели да извършват обичайните си дейности. Като причина за нежеланието му да се завърне в страната си по произход посочва отправяните към тях заплахи, както и общата обстановка в Х.. Твърди, че при евентуалното им завръщане заплахите ще продължат и животът им ще бъде изложен на опасност. В заключение сочи, че дори обстановката в Х. да се подобри, не би се завърнал поради опасността от тези лица. Декларирал е, че желае да получи международна закрила в Р. Б., където със съпругата му се чувствали по-спокойни и биха могли да живеят нормално и да се интегрират в обществото.

Следва да се посочи, че ответникът се е съобразил, че след постановените съдебни решения предмет на повторното произнасяне е ограничен до наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, поради което не е извършена нова преценка по чл.8 от ЗУБ.

На първо място ответника е приел, че не са налице основанията по чл. 9, ал.1, т.1 и т.2, като е отчетено, че молителят не е заявил да е имал проблеми с официалните власти в Х., нито с въоръжени групировки на територията на страната, които да го поставят в реална опасност от смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Прието е, че изложената от него бежанска история, включително твърденията за заплахи от частни лица, не е подкрепена с доказателства, установяващи наличието на реална опасност от тежки посегателства.

На следващо място административния орган е обсъдил приложението на чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ. Позовал се е на тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009г. по дело C-465/07 на СЕС относно степента на безогледно насилие и връзката между общата ситуация на сигурност и индивидуалното положение на чужденеца. Прието е, че по отношение на него липсват лични обстоятелства, които да сочат, че същият е

конкретно и в по-висока степен засегнат от съществуващата обстановка в държавата му по произход. Според ответника не е установена изключително висока степен на безогледно насилие въз основа на събраната информация за страната на произход, каквато е необходима при липса на индивидуализирана заплаха за живота на кандидата. Сочи се, че в северната част на Х., в района на [населено място] и близкия туристически курорт Л., обстановката била по-спокойна, поради което съществувала възможност кандидата за статут да се установи там. Изтъкнато е и обстоятелството, че към настоящия момент в Х. продължавали да живеят неговата майка, братята и сестра му. Прието е, че не са налице достатъчно основания за индивидуализиране на заплахата за живота на молителя, а събраните доказателства не сочат наличието на сериозни и потвърдени обстоятелства, обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут. В тази връзка е формиран извод, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.
В хода на административното производство е приложена справка с вх. № МД-02-214/05.06.2026г. на ДАБ при МС, касаеща актуалната политическа обстановка и състоянието на сигурността в Х.. От същата е установено, че през месец февруари 2026г. е изтекъл мандатът на преходния президентски съвет, като страната продължава да е изправена пред политическа нестабилност, насилие от страна на въоръжени банди и задълбочаваща се хуманитарна криза. В Х. не са провеждани национални избори от 2016г., като въпреки определените дати за провеждането им през 2026г., продължават проблемите със сигурността.
Обсъдени са и основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.6 и ал.8 ЗУБ, като е прието, че същите не са налице. Въз основа на изложеното административният орган е приел, че чужденецът не е имал обективни причини за напускането на Х., като мотивът за подаване на молба за международна закрила и желанието му да остане на територията на Република Б. е стремежът към по-добър живот.
С оглед изложеното по молбата на Д. Ф. е отказано предоставяне на хуманитарен статут с оспореното РЕШЕНИЕ.
В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО са представени от процесуалния представител на молителя статии от интернет със следните заглавия: „Х.: FAA удължава ограниченията за полети поради несигурност“ (л.58 и сл.), „В. удължава забраната за полети до столицата на Х.“ (л.60 и сл.), „Лъв XIV призовава за освобождаването на заложниците от К. в Х.“ (л.61 и сл.), „Х.. Необходима е спешна намеса от страна на съдебната система и защитни мерки след смъртоносното нападение, извършено от въоръжени банди в К.“ (л.62 гръб и сл.), „Насилие от банди в Х.: ООН призовава за прекъсване на цикъла“ (л.64 и сл.). Представено е и свидетелско писмо, потвърждение на заплахи и молба за закрила, отправено до компетентните органи на Р. Б. от отец Л. М. от 22.09.2026г. (л.54 гръб и сл.), в което посочено, че Д. Ф. и съпругата му са получавали заплахи за живота им, като такива били отправяни и

към самия него поради оказаната им помощ. Засегнат е и въпроса за тяхното завръщане, като е заявил, че е убеден, че понастоящем двамата съпрузи не могат да се завърнат безопасно в Х.. Изразил е готовност да даде показания лично в Б., при необходимост. Представен е и трудов договор № 597 от 13.06.2025г., сключен между „Капита Къстъмър Мениджмънт Л. -Клон Б.“ в качеството на работодател и Д. Ф. в качеството на служител.
Ответникът е представил актуална справка с вх. № МД-02-214/05.06.2026г. на ДАБ при МС на л. 84 и сл., съдържаща информация относно общото положение в Х., актуалната политическа и икономическа обстановка. От същата се установява, че през месец февруари 2026г. е изтекъл мандатът на Преходния президентски съвет, като поради вътрешни корупционни скандали и неуспешни опити за сваляне на премиера, съветът е прекратил дейността си и е прехвърлил всички правомощия на министър-председателя А. Д. Ф.-Е.. В страната не са провеждани национални избори от 2016г., като парламентът остава нефункциониращ, а всяка изборна национална длъжност е вакантна. Въпреки че Временният избирателен съвет е определил месеците август и декември 2026г. за провеждане на избори, правителството не е публикувало подробен изборен календар, обясняващ как ще се проведе гласуването при настоящите условия на сигурност. Налице са данни за преструктуриране на правителството през месец март 2026г., като са назначени 12 нови министри с цел подобряване на сигурността и подготовка за провеждане на избори. Същевременно е отбелязано, че страната продължава да е изправена пред политическа нестабилност, насилие от страна на въоръжени банди и задълбочаваща се хуманитарна криза. По отношение на сигурността в Х. се установява, че въоръжените престъпни групировки контролират между 80% и 90% от столицата П. о П., като продължават да разширяват териториите си и в провинцията. Посочено е, че същите блокират основни транспортни и хуманитарни коридори, което затруднява придвижването на населението и доставките на храни и други стоки от първа необходимост. Отчетено е, че многонационалната мисия за сигурност под ръководството на К. се оказала недостатъчна, тъй като вместо предвидените 5500 служители били изпратени под 1000, поради което ООН предприела действия за трансформирането ѝ в нови Сили за потушаване на бандите. Налице са данни за около 1,4 милиона вътрешно разселени лица вследствие на насилието, като в справката е посочено, че през 2025г. броят им е достигнал 1,45 милиона, което представлява увеличение с 39% спрямо 2024г. Значителна част от разселените лица са жени и деца. Съобщава се и за масово вербуване на деца от въоръжените банди, както и за случаи на сексуално насилие. Продължаващата несигурност затруднява достъпа до основни услуги, здравеопазване, образование и хуманитарна помощ. В справката се съдържат и данни за тежката икономическа обстановка в страната, характеризираща се със задълбочаваща се хуманитарна криза, висока инфлация и ограничени възможности

за трудова заетост. По данни на Международния валутен фонд и Световната банка икономиката на Х. се свива за поредна година, като реалният БВП е намалял с 1,7% през 2025г., след спад от 2,7% през предходната година. Инфлацията се задържа на ниво около 23,5% - 25%, а контролът на въоръжените банди върху основните национални пътни артерии затруднява търговията и снабдяването на населението. Посочено е, че близо 49% от общата стопанска дейност се извършва извън официалния сектор, а около 66% от населението живее с по-малко от 3,65 долара на ден. По данни на международни организации над 5,7 милиона граждани страдат от остра продоволствена несигурност, като около 600 000 души се намират в състояние на реален глад. Отчетена е и зависимостта на икономиката от изпращаните средства от хаитянската диаспора в чужбина.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган -председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ -приета е молба за международна закрила от Д. Ф., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на върху писмено копие на Указанията, в проведените интервюта (от 20.05.2024г. и от 17.02.2025г.) са участвали преводач от френски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси-видно от протоколите.

Съдът счита, че актът е мотивиран, доколкото е обсъдена и актуалната обстановка в Х., в решението са цитирани различни източници на информация и е формиран извод, че съществуващото безогледно насилие не достига толкова високо ниво, че да обосновава предоставянето на хуманитарен статут, както и че чужденецът може да се ползва от вътрешна закрила на държавата си по произход в части от територията, на които ситуацията е относително стабилна. По приложението на материалния закон обаче съставът намира, че същият не е приложен правилно.

По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ, предвид данните, съдържащи се в проведените с молителя интервюта, ответникът е приел, че липсват доказателства да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. В тази връзка, както вече беше посочено, самият кандидат за статут твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано физическо насилие. Същевременно е заявил, че той и съпругата му са получавли заплахи от частни лица.

Съдът съобразява, че с Решение № 25589 от 28.07.2025г. по адм. дело № 4452/2025г. АССГ е отхвърлил оспорването в останалата част, като е отменил отказа за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и е върнал преписката за ново произнасяне в тази част. След връщане на делото - е постановено процесното решение. При това положение следва да се извърши преценка относно наличието на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, и във връзка с дадените от предходния състав на АССГ указания изразяващи се в това да се прецени дали в една част от държавата по произход не съществува риск от тежки посегателства по отношение на лицето.
В тази връзка относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота или личността на гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, СЪДЪТ НАМИРА, че направените в оспореното решение изводи относно липсата на предпоставки за приложението ѝ са необосновани. Съгласно цитираната разпоредба хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.
Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ транспонира текста на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13.12.2011 г. Според тълкуването на СЕС на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95/ЕС, дадено в т. 40 от неговото решение по дело C-125/22, посегателството, дефинирано в този текст, обхваща една „по-обща опасност" от посегателство, в сравнение с посочените в букви а) и б) от същия член. По този начин се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на въоръжен конфликт, която поражда „безогледно насилие", което предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение и тяхната самоличност, когато степента на такова насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки заплахи (вж. в този смисъл и решение от 10 юни 2021 г., B. D. „Понятие "тежки и лични заплахи", C-901/19, т. 26 и 28 и цитираната съдебна практика).
Не е по-различно по съдържание и решението на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело C-285/12. В т. 27 и т. 28 от същото се посочва, че при липсата на определение в директивата на понятието за въоръжен вътрешен конфликт, то следва да се има

предвид обичайното значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който се използва и за целите на правната уредба. Според т. 28 понятието за въоръжен вътрешен конфликт се отнася до положение, при което редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или при което се сблъскват две или повече въоръжени групи. В т. 34 се посочва, че констатацията за съществуването на вътрешен въоръжен конфликт не трябва да бъде обусловена от определено равнище на организираност на наличните въоръжени сили или от особена продължителност на конфликта, след като те са достатъчни сблъсъците да породят степен на насилие, създавайки по този начин реална нужда от международна закрила за молителя, който е изложен на реален риск да понесе тежки и лични заплахи срещу неговия живот или личност поради самия факт на присъствието си в страната или съответния регион.
От посочените решения на СЕС е видно, че съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие за привеждането на чл. 15, б. в) от Директива 2011/95 в действие. По отношение на общия риск за цивилни лица, чл. 15, б. в) се привежда в действие единствено, ако въоръженият конфликт се характеризира с безогледно насилие на такова високо ниво, че цивилните лица са изложени на реална опасност от тежки посегателства поради самото си присъствие в определен регион или въобще на територията на страната. В чл. 4, параграф 3, буква а) от Директива 2011/95/ЕС се изисква оценяването на молбата за международна закрила да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по нея. Член 46, пар. 3 от Директива 2013/32/ЕС уточнява обхвата на правото на ефективна защита, с което кандидатите за международна закрила трябва да разполагат. Той предвижда, че обвързаните от тази директива държави членки гарантират, че най-малкото на първа инстанция съдът, пред който се обжалва решението по молбата за международна закрила, извършва „цялостно и ex nunc" разглеждане на фактите и правните въпроси. В това отношение изразът „ex nunc" подчертава задължението на съда да извърши преценка, която отчита при необходимост новите обстоятелства, установени след приемането на решението, което се обжалва. Изискването за „цялостност" пък потвърждава, че съдът е длъжен да разгледа както обстоятелствата, които решаващият орган е отел или е можел да отчете, така и тези, които са станали известни след приемането на решението на този орган (решение от 25 юли 2018 г., А., C-585/16, т. 111 и 113; Решение от 4 октомври 2018 г., C-652/16, т. 92 и т. 93).
В случая съдът намира, че изводите на административния орган относно липсата на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ не се подкрепят от наличните по делото данни. От представената справка с вх. № МД-02-214/05.06.2026г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС видно, че обстановката в Х. продължава да се характеризира с високо ниво на насилие от страна на въоръжените

групировки. Бандите контролират между 80% и 90% от столицата П. о П. и продължават да разширяват териториите си. Продължителната криза със сигурността довежда до 1,45 милиона вътрешно разселени лица през 2025г., което е увеличение с 39% в сравнение с 2024г. Основните горещи точки са разположени около П. о П., Д. и С. С., докато значителни потоци са насочени към Г. Юг, Център и в по-малка степен А.. Посочено е, че по-голямата част от разселените лица са жени и деца. Установява се също, че постоянната несигурност ограничава достъпа до основни услуги, като достъпът до безопасна питейна вода, санитарна инфраструктура и здравни услуги е затруднен. Масовите разселвания се случват в среда, където пазарите функционират нарушено, а постоянната несигурност по главните пътни оси ограничава планирането на потоците на доставки и увеличава транспортните разходи. Сочи се още, че над 5,7 милиона хаитяни страдат от остра продоволствена несигурност, като около 600 000 души се намират в състояние на реален глад. Действително, както е посочил и ответника в оспореното решение, в Х. са предприети действия за стабилизиране на обстановката и възстановяване на сигурността. Същевременно от представената справка и изложените в нея данни се установява, че въоръжените групировки продължават да контролират значителна част от столицата, като политическата обстановка се характеризира с нестабилност и задълбочаваща се хуманитарна криза. Освен това в страната не са провеждани национални избори от 2016г., парламентът остава нефункциониращ, а несигурността представлява основна пречка пред провеждането на предвидените избори. Около 66% от 12 милионното население живее с по-малко от 3,65 долара на ден, а близо половината оцеляват с под 3 долара дневно. Икономиката се крепи изцяло на изпратените средства от хаитянската диаспора в чужбина, като тези потоци са под заплаха поради затягането на миграционните политики на САЩ в региона, което може допълнително да срине покупателната способност на домакинствата. В заключение според Световната банка икономическото възстановяване на Х. е невъзможно без пълното стабилизиране на сигурността чрез новите Сили за потушаване на бандите и успешното провеждане на политическия преход.

В допълнение на горното са и представените в съдебното производство източници на информация от интернет, които съдържат данни за продължаващо насилие в Х., ограниченията за полети поради несигурност, както и за извършени нападения от въоръжени банди срещу цивилното население. В представените публикации относно ограниченията за полети се съдържат данни за продължаване на ограниченията за полети до столицата П. о П., наложени от Федералната авиационна администрация на САЩ, поради продължаващото въоръжено насилие и случаите на стрелба по граждански самолети. Посочено е, че ограниченията се отнасят до определени американски въздухоплавателни средства, като са свързани с рисковете за сигурността в района на столицата. В публикацията на „Vatican

News“ се съобщава за извършено през август нападение на въоръжени банди в К., при което са загинали 47 души, а други са били отвлечени. Отразен е и призивът на папа Лъв XIV за освобождаване на заложниците от цивилното население. В публикацията на „А. И.“ от 26.08.2026г. се сочи, че при нападението в К., извършено през нощта на 23 срещу 24 август 2026г., по данни на ООН са загинали най-малко 47 души, 22 са били ранени, а десетки други са били отвлечени. Сред жертвите има и лица, които са били разселени вследствие на насилието и са потърсили убежище в църква. От публикацията на ООН от 28.08.2026г. се установява, че вследствие на нападението в К. над 2600 души са били принудени да напуснат домовете си. Посочено е още, че между април и юни 2026г. насилието, свързано с въоръжените банди, е довело до 1408 смъртни случая и 656 ранени. Същевременно около 6,4 милиона души се нуждаят от хуманитарна помощ, а близо 1,5 милиона души са вътрешно разселени. Отразени са и затрудненията в достъпа до здравни услуги, образование и основни средства за съществуване, както и призивът на ООН за прекратяване на насилието и безнаказаността.

СЪДЪТ счита, че следва да се съобразят и заявените от жалбоподателя лични обстоятелства. От проведените по делото интервюта става ясно, че той и съпругата му са получавали заплахи от частни лица, поради което не желаят да се завърнат в страната си по произход. Следва да се съобрази и обстоятелството, че жалбоподателят е заявил при проведеното интервю на 20.05.2024г., че заради изпълнявани от него песни с критично съдържание към властите в Х., които са разпространявани и в интернет пространството, от месец януари 2023г. и той и брат му са получавали анонимни заплахи за живота си. В подкрепа на твърденията за заплахи, свързани с конфликта със семейството на съпругата му, е представеното в съдебно заседание писмо от отец Л. М. от 22.09.2026г. В него се сочи, че заплахите към молителя и съпругата му продължават от 2019г. и са свързани с подаден от нея сигнал за сексуално насилие . Свещеникът посочва, че е оказал помощ и подкрепа на двамата, поради което и самият той е станал обект на сериозни заплахи, включително за живота си. Изразено е и становище, че поради продължаващите заплахи двамата съпрузи не могат да се завърнат безопасно в Х..

С оглед съдържащите се в справката на ДАБ актуални данни за ситуацията в Х. и представените в съдебното производство доказателства съдът намира за необоснована преценката на административния орган относно липсата на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, като не е изследван в достатъчна степен рискът от претърпяване на тежки посегателства срещу живота и личността на чужденеца в случай, че бъде върнат в страната му по произход.

Не се споделят и изводите на административния орган по приложението на чл. 9, ал. 5 ЗУБ, според който хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи

достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Конкретно в решението си ответникът е посочил, че в северната част на Х., в района на [населено място] и близкия туристически курорт Л., обстановката била по-спокойна, поради което жалбоподателят би могъл да се установи там. Само по себе си обаче това обстоятелство не обосновава извод, че същият може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и че основателно може да се очаква да се установи там.
С оглед установените данни за ограниченията на пътническите полети и затрудненото придвижване на територията на Х. административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да установи дали чуждият гражданин може да се завърне безопасно на територията на страната си по произход. Не е изследвано и каква е ситуацията конкретно в района, в който би се завърнал. В проведеното интервю на 17.02.025г., чужденецът е заявил, че преди отпътуването си за Б. е живял в общ. Д., в район към столицата П. о П., на [улица] (л. 2, абзац 1), а неговите роднини живеят в [населено място] дьо Пе (л. 3 последен абзац). При преценката на възможността чужденецът да се установи в някое от посочените места е необходимо да се изследва конкретната обстановка в съответните райони, включително наличието на повишен риск за сигурността му, както и дали предвижването до тях да бъде осъществено по безопасен начин. Необходима е и конкретна преценка на останалите условия по чл. 9, ал. 5 ЗУБ. В тази връзка ответника следва да се съобрази личната бежанска история на чужденеца и актуалната обстановка в страната по произход, да се обсъдят всички обстоятелства, след което да се произнесе относно наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут.
Предоставянето на хуманитарен статут на чужденец по чл. 9 ЗУБ е в пряка зависимост от политическата ситуация в държавата по произход, която често е динамична и бързо променяща се. При преценка законосъобразността на отказа да се предостави такъв статут съдът следва да вземе предвид всички данни за положението в чуждата държава, включително и новите факти и обстоятелства, настъпили в хода на съдебното производство по обжалване на административния акт.
Във връзка с изложеното СЪДЪТ счита, че с оглед установената актуална обстановка в Х. преценката на административния орган е необоснована, тъй като не кореспондира с актуалните данни относно ситуацията със сигурността в страната по произход на чужденеца**.** От събраните по делото доказателства се установяват данни за продължаващо насилие от страна на въоръжените групировки, като същевременно липсват доказателства относно възможността за предоставяне на вътрешна закрила по чл. 9, ал. 5 ЗУБ. В този смисъл са и Решение № 3003 от 17.03.2026г. по адм. дело № 11455/2025г. по описа на ВАС, Второ

отделение и **Решение № 679 от 22.01.2026г. по адм. дело № 10227/2025г. по описа на ВАС.** Трето отделение именно касателно обстановката в Х. вкл. и последното е такова свързано с молбата на съпругата му Д. М.- **решение №24586 по адм.дело №3470/25г. на АССГ 14 с-в.**

След отмяната на обжалваното решение делото като преписка следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила в частта относно хуманитарния статут, при съобразяване на указанията, дадени с настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

По изложените съображения жалбата се явява основателна, а оспореният административен акт -незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката бъде върната на ответника за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора по чл. 143, ал. 1 от АПК искането в жалбата за присъждане на направените по делото разноски е основателно. На жалбоподателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро, за което е представен договор за правна защита и съдействие от 11.07.2026г. на л. 91 (гръб), както и платежно нареждане от същата дата на л. 91, с което се удостоверява заплащането му по банков път. Съдът не споделя възражението, че претендираното адвокатско възнаграждение е прекомерно, доколкото същото е съобразено с фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия, участието в съдебно заседание и представените писмени доказателства. С оглед изложеното съдът намира, че възражението за прекомерност е неоснователно, поради което на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер от 500 евро.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 47 -ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 1200 от 29.06.2026г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне по задължителните указания в мотивите.

ОСЪЖДА ДАБ при МС да заплати на Д. Ф. сумата от 500 евро, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

СЪДИЯ: